

Arrest

nr. 180 042 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAWE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 september 2016 trof de verwerende partij ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Op dezelfde dag legde de verwerende partij verzoeker een inreisverbod op. Dit is de thans bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

In voorkomend geval, ALIAS: N.K.,

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21/09/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van document die hem niet toebehoren. (PV AN.21.LB.116453/2016 van de politie zone van Antwerpen.) Betrokkene maakte gebruik van een vervalste Bulgaarse identiteitskaart en een vervalst Bulgaars rijbewijs.

Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- *de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt,*

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Bulgaarse identiteitsdocument. Echter, volgens het verslag van de Politie zone van Antwerpen blijkt dat het Bulgaarse identiteitsdocument ongeldig is.

Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. *In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, "Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht".*

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij zijn aanwezigheid niet heeft gemeld aan de Belgische autoriteiten, omdat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft en omdat hij gebruik heeft gemaakt van documenten die hem niet toebehoren.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Er moet echter op gewezen worden dat verzoeker nog nooit een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Daarnaast verblijft verzoeker reeds een geruime tijd op een vast adres, namelijk 2000 Antwerpen, Everaertstraat 108.

De bestreden beslissing stelt ook dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare veiligheid, daar hij documenten gebruikt die hem niet toebehoren. Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van een familievete, in het verleden heeft hij asiel aangevraagd in Duitsland, echter werd dit afgesloten. Verzoeker gebruikte een valse naam om uit het zicht van zijn familie te blijven, hij vormt totaal geen gevaar voor de openbare orde. Verzoeker heeft het Bulgaars paspoort nooit misbruikt om verblijf in België te verkrijgen.

Er dient te worden opgemerkt dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. 'Het belang van de immigratiecontrole' verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van vier jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende vier jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker beweert dat hij nog nooit een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen doch dit betoog wordt onderuitgehaald door verzoeker zelf in zijn verzoekschrift waar hij onder het kopje “Uiteenzetting van de feiten” gewag maakt van de in punt 1.1. bedoelde beslissing, die wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Deze beslissing bevindt zich in het administratief dossier. Verzoeker heeft deze beslissing niet aangevochten waardoor ze definitief is. Uit deze beslissing blijkt dat verzoeker geen termijn kreeg toebedeeld om het grondgebied te verlaten. Uit artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij in dit geval een inreisverbod moet opleggen.

2.5. Vervolgens blijkt uit artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat in geval van fraude de maximumtermijn van het inreisverbod op 5 jaar kan worden gebracht. In casu opteerde de verwerende partij voor een termijn van vier jaar. Zij motiveerde dit als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

■ de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt,

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Bulgaarse identiteitsdocument. Echter, volgens het verslag van de Politie zone van Antwerpen blijkt dat het Bulgaarse identiteitsdocument ongeldig is.

Gezien het bedrieglijk karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

In het gedeelte van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd, wordt deze fraude nog nader toegelicht.

2.6. Verzoeker kan gelet op het feit dat hem een inreisverbod van vier jaar werd opgelegd daar waar artikel 74/11, §1, 3^e lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in geval van fraude, quod in casu, een inreisverbod van vijf jaar kan worden opgelegd, niet worden gevolgd in zijn betoog dat in casu de maximumtermijn werd opgelegd. Uit het gesteld in punt 2.5. blijkt ook duidelijk dat nader gemotiveerd werd waarom er een inreisverbod van vier jaar werd opgelegd. Verzoeker spitst zich in zijn kritiek toe op het vage begrip “*belang van de immigratiecontrole*” maar de motivering van de bestreden beslissing bevat meer dan enkel een verwijzing naar dit begrip. Verzoeker ontkent de in de bestreden beslissing gedane vaststelling niet dat hij “*op heterdaad betrapt [werd] voor gebruik van document die hem niet toebehoren. (PV AN.21.LB.116453/2016 van de politie zone van Antwerpen.) Betrokkene maakte gebruik van een vervalste Bulgaarse identiteitskaart en een vervalst Bulgaars rijbewijs.*” Verzoeker tracht deze vaststelling te vergeefs te vergoelijken in zijn verzoekschrift door te verwijzen naar een familievete en door te voor te houden dat hij nooit misbruik heeft gemaakt van dit Bulgaars paspoort om een verblijf in België te verwerven. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij op grond van het feit dat verzoeker als Turkse onderdaan in het bezit is van een “*vervalste Bulgaarse identiteitskaart en een vervalst Bulgaars rijbewijs*” een inreisverbod van vier jaar oplegt. Verzoeker brengt ook geen specifieke omstandigheden aan waaruit blijkt dat dit een disproportionele of kennelijk onredelijke beslissing is.

2.7. Verzoeker betoogt nog dat de verwerende partij kan afzien van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen, maar het feit dat de verwerende partij inderdaad over deze mogelijkheid beschikt, maakt niet dat het opleggen van een inreisverbod, gelet op de gedane vaststellingen, een kennelijk onredelijke beslissing is. Verzoeker legt ook nergens in concreto uit om welke humanitaire redenen in zijn geval de verwerende partij zich had dienen te onthouden van het treffen van de bestreden beslissing. Het vage en niet uitgewerkte betoog dat hij “*ontruikt*” wordt aan de samenleving “*waarin hij gedurende de voorbije jaren verankerd raakte*”, volstaat te dezen niet.

2.8. Verzoeker stelt ten slotte nog dat de opheffing van het inreisverbod die in het land van oorsprong kan worden aangevraagd, niet meer is dan een theoretische mogelijkheid en dat hij geen garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar zal worden toegelaten op Belgisch grondgebied, maar hij kan niet dienstig bespiegelingen uiten over een procedure die hij nog dient op te starten. Alleszins, de moeilijkheden waarmee deze procedure mogelijk gepaard gaan, kunnen de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste en enig middel is derhalve ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA